

(Fremsat 16/11 82. Første behandling 10/12 82. Betænkning 24/3 83. Anden behandling 8/4 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget forkastedes, idet 10 stemte for, 118 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 107:

Forslag til lov om ændring af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender. (Den sociale og sundhedsmæssige planlægning).

(Fremsat 19/1 83. Første behandling 26/1 83. Betænkning 7/4 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 165:

Forslag til lov om de kommunale skatter for 1984.

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 1/3 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg kan på mange måder være enig i selve formålet med dette lovforslag, nemlig at vi skal undgå, at kommunerne får skattestigninger i 1984. Jeg mener ligesom forslagsstillerne, at borgerne ikke ønsker skatteforhøjelser nu, og at kommunerne og amtskommunerne naturligvis må deltage i den økonomiske opbremsning, som alle andre må deltage i, og at de derfor også må tilpasse deres udgifter til de ændrede tider, sådan at skatteforhøjelser undgås.

Det kan blive en meget forskelligartet opgave at nå dette mål. Vore kommuner er meget forskellige, bl.a. fordi de lokale forhold er så forskellige, som de er; og fordi de foregående års økonomiske dispositioner har været mere eller mindre præget af den økonomiske udvikling i øvrigt. Disse forskelligheder gør, at jeg ikke er enig med forslagsstillerne i den metode til at undgå skattestigninger, som man foreslår. Lovforslaget lægger meget stærke bånd på den enkelte kommunes dispositionsfrihed, både hvad angår skatter, og hvad angår takster osv. Det ønsker forslagsstillerne notorisk også, men så ensartede bånd som her foreslået ønsker regeringen ikke på nogen måde at lægge på det kommunale selvstyre. Vi har fuld tiltro til, at de lokale politikere nu er helt klare over, at borgerne ikke ønsker skattestigninger. Jeg tror, det vil være den viden, kommunalbestyrelsesmedlemmerne går til 1984-budgetlægningen med. Hvorfor skulle de ikke det?

Regeringen har valgt en anden måde end den her foreslåede. Vi sigter mod samme mål som dette forslag, men ønsker samtidig at give plads for lokale nuancer. Den vej, regeringen har valgt, har derfor været at udsende en henstilling til kommunerne og amtskommunerne om at undgå kommunale skattestigninger for landet som helhed. Når vi har valgt at gribe tingene an på den måde, er det, dels fordi der i de forløbne år har været en række gode erfaringer med at anvende

[Indenrigsministeren]

henstillingsformen, dels fordi henstillingsformen som sagt giver mulighed for spillerum for det lokale selvstyre. Hvorfor skulle lokalpolitikere – som netop fremhævet af en af forslagsstillerne her forleden i salen – ikke være så økonomisk ansvarsbevidste, som vi herindefra mener at være?

Det viser sig da også, at kommunerne gennem årene har tilpasset sig den målsætning, der er blevet sat op fra folketingets side. Der har været plads til, at nogle kommuner har kunnet ligge over det, der er henstillet, fordi andre kommuner har lagt sig betydeligt under det henstillede.

I år har jeg yderligere lagt vægt på, at henstillingen ikke skete i form af en rammehenstilling, som ingen uden for rådhuset rigtig forstår, men som en henstilling om uændret skat, for det forstår alle. Det vil kræve en helt anden argumentation fra kommunalbestyrelsen over for borgerne, hvis man alligevel ønsker at hæve skatten. Denne gode argumentation for udgiftsstigninger tror jeg er meget nødvendig i øjeblikket.

Jeg tror derfor slet ikke, der er grund til at lovgive på det område, som forslagsstillerne her ønsker at lovgive på. Jeg mener heller ikke, det er spor ønskværdigt. Derfor var jeg så glad for resultatet af de drøftelser, vi har haft med de kommunale organisationer, hvor vi blev enige om, at under forudsætning af det og det fra regeringens side var man enig i, at det ville være muligt at holde skatten i ro i landet som helhed i 1984.

Selv om det er en henstilling, er jeg overbevist om, at kommunerne af egen drift vil tage dette meget alvorligt, og at lovgivning som sagt derfor er unødvendig.

Hertil kommer, at jeg med hensyn til lovforslagets detaljer også har en række indvendinger. Det gælder bl.a. lovforslagets § 3, der – noget overraskende i denne sammenhæng – bestemmer, at det ikke længere skal være et borgerligt ombud at være medlem af amtsråd og kommunalbestyrelse. Der står faktisk mellem linjerne, at kan man ikke tåle mosten, som forslagsstillerne her kommer med, kan man bare gå. Det mener jeg ikke er nogen rimelig argumentation i et lovforslag. Formuleringen i bemærkningerne støder mig, for hvorfor skulle kommunalbestyrelsesmedlemmer ikke netop tage den økonomisk strammere situation som en udfordring? Man kan da ikke blot rende af pladsen, fordi opgaven

synes én vanskelig. Det er da opgavens vilkår.

Desuden finder jeg, at det simpelt hen er en dårlig lovgivningsteknik, at noget, der ellers bør være reguleret i den kommunale valglov, pludselig optræder i et forslag vedrørende kommunale skatter for 1984. Det øger ikke ligefrem den overskuelighed, som vi i andre sammenhænge i høj grad ønsker.

Alt i alt kan jeg altså ikke gå ind for lovforslaget. Jeg er meget enig i, som jeg har sagt, at vi bør undgå kommunale skattestigninger, men jeg mener blot slet ikke, dette er metoden.

Henning Rasmussen (S):

Fremskridtspartiet fremsætter forslag om to indgreb over for kommuners og amtskommuners økonomi.

Det ene er et forslag om at forbyde kommuner og amtskommuner at forhøje udskrivningsprocent eller grundskyldpromille i 1984. Det er et meget vidtgående og hidtil uset indgreb over for hele det kommunale område.

Socialdemokratiet er imod dette lovforslag, især af to grunde. Den ene er, at vi ikke ønsker at fjerne den ret og pligt til at udskrive de nødvendige kommunale skatter, som er så væsentlig en del af baggrunden for et effektivt og ansvarsbevidst lokalt selvstyre. Den anden er, at vi med de hidtidige erfaringer føler os meget overbeviste om, at de kommunale råd vil tage et vidtgående hensyn til borgernes økonomi, når skatterne skal udskrives, ikke mindst når den enkeltes indkomst i forvejen belastes af krise- og reageringsindgreb.

Det andet forslag går ud på indtil 1. januar 1985 at begrænse stigninger i de kommunale takster til kun at dække konstaterede omkostningsstigninger. Dette forslag har en anden karakter end det første. Indgreb af denne art er jo sket før. De kommunale takster er imidlertid omfattet af den gældende lovgivning, som det nuværende folketing senest tog stilling til i efteråret i forbindelse med behandlingen af avancementlovgivningen. Der er vel ikke grund til at tro, at de partier, der dengang dannede et flertal, har ændret opfattelse siden da, eller til at tro, at regeringen vil ændre på sine tilkendegivelser til kommunerne om at søge takster og afgifter forhøjet.

[Henning Rasmussen]

Sluttelig foreslår fremskridtspartiet, at amtsråds- og kommunalbestyrelsesmedlemmer uden videre og uden nogen begrundelse skal kunne nedlægges deres mandat. Socialdemokratiet har svært ved at tage det forslag alvorligt, især når man læser fremskridtspartiets begrundelse for det. Vi er af den opfattelse, at arbejdet i et kommunalt råd er en medborgerlig forpligtelse, som man skal have en rimelig stærk personlig begrundelse af arbejdsmæssig eller lignende art for at kunne blive fritaget for uden for valghæfterne.

Vi må derfor stille os afvisende over for det samlede forslag.

Flemming Jensen (KF):

Det er en lille smule vanskeligt at vurdere, om man skal tage dette forslag alvorligt, eller om det er et, skal vi kalde det divertissement fra en sammenkomst blandt de 15.

Forslagsstillerne ved naturligvis, at en gennemførelse af dette totale stop ikke er mulig, uden at man skaber det helt store kaos. § 3, der tillader ethvert medlem af et amtsråd eller en kommunalbestyrelse straks at udtræde, indeholder måske den klareste vurdering af forslaget.

Indenrigsministeren og de kommunale organisationer har som bekendt forhandlet om den kommende skatteudskrivning, og ud af dette er der kommet en erklæring – jeg håber på basis af tidligere debatter, at det udtryk ikke er for stærkt – som siger, at man vil tilstræbe at undgå skatteforhøjelser i 1984, og jeg kan forsikre forslagsstillerne om, at vi i det konservative folkeparti helt deler dette håb, og at det er en del af vor politiske linje at sikre et Danmark, der undgår den voldsomme skattebyrde.

Et andet tegn herpå er den cirkulæreoprydning, der skal gennemføres, og som jo er en af forudsætningerne for besparelser på administrationsapparatet.

I det konservative folkeparti arbejder vi henimod den dag, hvor vi har en mere rimelig balance mellem det offentliges forbrug og de enkelte borgers dispositionsfrihed. Her kan vi nok enes med mange fra forslagsstillerne parti, men en gennemførelse af dette forslag, uden at forudsætningerne er skabt, og med ét slag, kan vi naturligvis ikke medvirke til.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal ganske kort på venstres vegne give udtryk for, at vi ikke kan tilslutte os nærværende lovforslag. Efter venstres opfattelse af den kommunale frihed vil det ikke være rimeligt at gennemføre så stramme regler på et tidspunkt, hvor de kommunale organisationer selv har givet tilsagn om at henstille til deres medlemmer at undgå skatteøgninger i 1984 målt i gennemsnit.

Jeg skal på denne baggrund afvise lovforslaget.

Agerschou (SF):

Lovforslaget fra fremskridtspartiet ligger i smuk forlængelse af den politik, den borgerlige regering ønsker at føre over for kommunerne. Når indenrigsministeren forsøger at fare ud med, at hun har lavet »aftaler« med de kommunale organisationer om skatteprocenten i 1984, er det udtryk for præcis den samme tankegang, som præger fremskridtspartiets forslag. Når indenrigsministeren alligevel ikke støtter dette forslag, er det rimeligvis, fordi hun ønsker at vedligeholde illusionen om, at partiet venstre mener noget med deres højtidelige ord om kommunalt selvstyre og det nære samfund.

Når indenrigsministeren forsøger at indgå det, hun kalder aftaler, med to private foreninger som Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening om skatteprocenten i kommunerne, er det udtryk for en centralistisk tankegang, en tankegang, der går ud på at styrke statsmagten over for de pågældende kommuner. Eftersom SF ønsker at bevare og videreudvikle det kommunale selvstyre og lægge beslutningerne så tæt ved borgerne som muligt, er vi naturligvis imod fremskridtspartiets lovforslag. At hver enkelt kommune selv kan bestemme skatteprocenten, er en af hjørnestenene i det kommunale selvstyre. Derfor er vi som sagt imod dette forslag, og derfor er vi også imod indenrigsministerens aftaler og henstillinger – eller hvad det nu er, hun kalder det i dag.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

I fortsættelse af hr. Agerschous bemærkninger vil jeg sige, at jeg har en anden opfattelse af henstillinger, fordi jeg ved, at henstillinger er nok. Derfor kan CD heller ikke følge forslaget. Det er alt for stramt. De henstil-

[Yvonne Herløv Andersen]

linger, der er kommet fra indenrigsministeren, bliver fulgt. Man sidder netop nu ude i amtsrådene og arbejder med det nye budget, og jeg skal love for, at der bliver brugt både tid og fantasi for at finde de penge, der skal bruges.

Det, man nu er gået ind i, er spørgsmål som: hvordan kan vi gøre det anderledes? Hvordan kan vi bruge vores ressourcer anderledes? Behøver de væsener – sygehusvæsen, sundhedsvæsen – som vi byggede op i 1960'erne, se sådan ud fremover? Kan vi lægge det om? Det er sådan set noget, som jeg synes er meget positivt, der er kommet ud af det her. Det kan lade sig gøre, bl.a. fordi man lempet de regelsæt, der findes.

Den dispositionsfrihed, som er i amter og kommuner, ønsker vi ikke at pille ved, fordi man netop nu oplever, at den er nødvendig. Den bliver også styrket herindefra, som jeg sagde før, gennem regelsaneringen. Det er jo netop det, debatten går på: hvor meget er der tilbage derude? Jeg ønsker i hvert tilfælde ikke at pille ved de bestående forhold på dette område.

Fremskridtspartiet har stillet forslag om – for at sige det på dansk – at hvis ikke man kan holde lugten ud i bageriet, så kan man udtræde. Altså, hvis byrden bliver for stor, og hvis byrden bliver for vanskelig, så skal man kunne forlade det råd, man er valgt ind i. Det synes jeg bestemt ikke jeg kan opfordre til. Jeg kan heller ikke medvirke til det. Realiteten i det, man gør herindefra, er jo at lægge større og større beslutninger ud til amtsrådene. Det burde egentlig indicere, at man gjorde det modsatte, at man på et tidspunkt begyndte at sige: ja men det kan ikke være en hobby, det kan ikke være et fritidsjob, det kan ikke være noget, man skal gøre efter arbejdstid. Det kræver mere tid. Derfor burde man begynde at se på, om ikke det at være valgt til et amtsråd og have med de store beslutninger og omlægninger at gøre, som finder sted lige nu, var et heldagsjob.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre er enig med forslagsstillerne i en enkelt lille detalje, nemlig at det vil være såre uhensigtsmæssigt med store kommunale skattestigninger. Så langt er vi enige, men dermed hører enigheden også op.

Vi mener ikke, at man skal lovgive for kommunerne på dette område. Der må være en sammenhæng mellem friheden til at handle, det politiske ansvar og ansvaret for at skaffe midlerne til de foranstaltninger, man ønsker at iværksætte i kommunerne.

Jeg tror, at forslagsstillerne – dér er jeg enig med den konservative ordfører – selv er klar over det vanvittige i dette forslag, når man hæfter den paragraf på, der står til sidst i lovforslaget, at man kan træde ud, hvis ikke man kan leve med at være kommunalpolitiker under de forhold, som forslagsstillerne vil skabe.

Det kan ikke undre nogen, at vi indstiller lovforslaget til forkastelse.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke tilslutte sig lovforslaget, som det ligger her. Det er udmærket, at man vil spare og vil undgå skattestigninger, men vi er enige med indenrigsministeren i, at den måde, som ministeren har forhandlet med de kommunale organisationer på, er at foretrække, og at man dér når frem til henstillinger, som man så vil prøve på at leve op til. Jeg kan også bekræfte, at det forsøger man for alvor ude i de kommunale råd at gøre. Det er en langt mere frugtbar vej.

§ 3 om nedlæggelse af mandatet finder vi absolut forkert. Det må efter vores opfattelse være således, at det, man påtager sig at arbejde for, når man stiller op ved valgene til de kommunale råd, er lige så vigtigt og lige så nødvendigt og lige så forpligtende som alt andet arbejde.

Askjær Jørgensen (FP):

Hvis nogen skulle have overvejet, om det var alvorligt ment, eller om det var fremsat for sjov, kan jeg sige, at jeg mener egentlig, fremskridtspartiet har markeret så kraftigt, at vi ønsker store offentlige besparelser, at det må være klart for enhver, at det, vi taler om her, er alvorligt ment.

Jeg vil gerne sige til indenrigsministeren og til ordførerne for regeringspartierne, at forslaget er altså ment som en hjælp til indenrigsministeren. Vi har jo hørt på, hvordan venstreborgmestre og konservative borgmestre snakker om, at det er helt umuligt at spare ude omkring. Vi ønsker altså at sige til indenrigsministeren, når indenrigsministeren

[Askjær Jørgensen]

forsøger på at få standset den voldsomme vækst i kommunernes forbrug, at det er en rigtig vej. Det forsøger vi at bakke op om.

Hvis der i lovforslaget skulle være en enkelt paragraf, man ikke synes om, kan jeg berolige med, at vi i fremskridtspartiet ikke har fine fornemmelser. Når regeringen fremsætter lovforslag, sker det, at regeringen må acceptere et ændringsforslag undervejs. Det vil vi også sagtens kunne holde ud. Hvis § 3 er en hindring for, at lovforslaget kan vedtages, er vi da parat til at diskutere ændringsforslag, lige så vel som regeringen seriøst er parat til at diskutere ændringsforslag, når regeringen har lovforslag til behandling her i tinget. At vi har benyttet lejligheden til at sige nogle principielle ting om byrådsmedlemmers stilling, bør ikke hindre, at vi tager fat på det, dette drejer sig om.

Nu skal vi altså have slået fast over for disse folk ude i kommunerne og i amterne, at det kan ikke være en selvfølge, at man skal ligge under for pres fra alle sider og bevilge og bevilge og bevilge. Jeg har selv prøvet at være byrådsmedlem, og jeg ved, hvordan de kommer fra jagtforeningen og skal have tilskud til en skydebane og så fremdeles. De ønsker, befolkningen har, er jo mangfoldige. Befolkningen tænker bare ikke på, at det er egen pung, man beder om at få penge op af – for det må det være i den sidste ende.

Jeg synes, vi skulle bruge denne debat til at diskutere noget af det, det drejer sig om. Vi har hørt, hvordan socialdemokrater på det seneste har ført sig frem med, at hvis man laver besparelser, så nedlægger man 10 sygehuse, og så fyrer man en masse mennesker. Jeg har tilladt mig at stille finansministeren det spørgsmål, om finansministeren kan bekræfte, at fordi man sparer nogle penge ude i kommunerne eller i den offentlige sektor i det hele taget, er pengene ikke forsvundet, men vil være disponible andetsteds i samfundet.

I fremskridtspartiet tror vi på, at hver gang man nedlægger én offentlig stilling, bliver der mulighed for at etablere to stillinger i den private sektor. Vi tror, hele samfundsøkonomien er beliggende i nogle kar, som har rørforbindelse. Hvis kommunerne lader være med at bruge et vist antal milliarder kroner, tror vi, at det virker på den måde i hele den samfundsøkonomiske sammenhæng, at der bliver en positiv virkning, bl.a. i form

af at renten falder og mange andre ting. Det synes vi vi skulle have debatten drejet ind på.

Hvis man følger det og siger til kommunerne, at nu skal de lade være med at bruge så mange penge, betyder det ikke, at arbejdsløsheden vil stige, nej, så betyder det tværtimod, at vi forbedrer samfundets økonomi, sådan at den private sektor bliver i stand til at give danske borgere job i produktionssektoren, i den produktionssektor, som skal betale vores udlandsgæld.

Dette lovforslag er fremsat seriøst, ud fra at vi gerne vil medvirke så stærkt som overhovedet muligt til, at vi får dette samfund rettet op, får gjort vort samfund gældfrit og får skabt job til alle borgere i dette samfund. Det er det, vi har på hjerte. Det er ikke for sjovs skyld.

Vi ønsker at sige til indenrigsministeren, at hun ikke skal lytte efter alle disse mange konservative borgmestre og venstreborgmestre, der sidder og huler og skriger rundt omkring og siger, de ikke kan spare, for det mener vi man kan. Vi mener, at indenrigsministeren er godt på vej, og det vil vi gerne seriøst bakke op. Ikke for at genere indenrigsministeren, ikke for at påstå, at indenrigsministeren fører fremskridtspolitik, men når nu indenrigsministeren virkelig har fået fat i noget, i en flig eller et stykke af det, som skal til, for at vi kan få job til alle danske i dette samfund, når indenrigsministeren kæmper for, at vi kan få gjort vort fædreland gældfrit, så er det altså seriøst ment, når vi prøver på at bakke op om det. Vi mener slet ikke, at det, indenrigsministeren gør, er vidtgående nok, vi mener naturligvis, der skulle spares meget mere, men det er dog bedre at få noget sparet end slet ingenting at få sparet.

Man kan fra ordførerne for firkløverpartierne kalde dette, hvad man vil, men det er altså et forsøg på at sige, at den politik, som socialdemokratiet har ført, og som har ødelagt dette samfund, er forkert, vi skal køre i den stik modsatte retning. Det, socialdemokraterne har gjort både i folketinget og i amtsråd og ude i kommunerne, er, at man har købt sig stemmer. Hver eneste pressionsgruppe har man sagt til: ja, I skal sandelig nok få alt det, I kommer og forlanger. Man har købt sig stemmer, og hvad er resultatet blevet? Man har ikke været sig sin opgave bevidst, man har ikke været ansvarlig, man

[Askjær Jørgensen]

har ikke magtet at sige nej til alle pressionsgrupperne. Man har ikke magtet at sige: ja men hør, befolkningen skal på et tidspunkt betale alt det, vi bevilger, når vi køber stemmer.

Hele debatten vedrørende besparelser i den offentlige sektor bør gå på, om politikere i amtsråd, i byråd og i folketing har mod til at sige: nu skal der altså laves et gældfrit samfund, og nu skal vi have beskæftigelse til alle danske. Det er langt vigtigere, end at en hvilken som helst pressionsgruppe får ret i alt, hvad de ønsker sig. Man kan sagtens kræve ind og kræve ind og kræve ind, men lad os nu få lært danskerne, at alt det, man kræver, skal man betale på et tidspunkt.

Fremskridtspartiet ønsker altså, at vi, der er den ansvarlige generation nu, skal betale for det forbrug, vi har bevilget. Vi skal ikke bare lade det ligge til næste generation. Jeg har et svar fra indenrigsministerens partifælle finansministeren, hvor finansministeren skriver, at det er urealistisk at forestille sig, at man kan få gjort Danmark gældfrit over en ti års periode. Det synes vi er trist. Vi vil gerne hjælpe indenrigsministeren og firkloverregeringen mest muligt med, at Danmark bliver et gældfrit land hurtigst muligt. Det er det, vi har ønsket at sige i dag.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

I fortsættelse af det, vores ordfører sagde, vil jeg også sige til indenrigsministeren, at vi er temmelig mange, som faktisk beundrer ministeren en smule. Ministeren kom herind i folketinget uden at have været medlem før, og man kan jo ikke just sige, at ministeren har haft medvind eller fået ros nogen som helst steder fra. Tværtimod har vi oplevet det, at ikke bare oppositionen, hvis man må bruge det udtryk, har kritiseret ministeren, men også egne partifæller og medlemmer af de partier, som ellers udgør regeringen, har jo været ret så kraftigt oppe på mærkerne.

Men jeg vil alligevel tilføje, at det skuffer mig en del, når ministeren tilsyneladende mener – nu må man måske som minister indrette sin mening lidt efter flertallet her i folketingssalen – at det at henstille skulle være tilstrækkeligt, for i så henseende tror jeg nu nok, at ministeren taler en smule mod bedre vidende. På trods af, at man rundt om i

kommunerne jamrer over, at man ikke kan få pengene til at slå til, ser vi stadig væk, at der skyder det ene rådhus op efter det andet; man bruger faktisk penge som i de glade tressere og halvfjerdserne.

Derfor tror jeg alvorligt på, at det eneste, der virkelig kan nytte noget, er, at folketinget vedtager en lov, hvorefter det er forbudt at forhøje kommuneskatterne næste år. Jeg mener også, at man skylder de lønmodtagere, som har indgået en overenskomst, det hensyn. Det hjælper jo ikke en pind, at man giver en klatskilling i skattelettelse herindefra, hvis kommuner og amter så blot forhøjer kommuneskatterne. Derfor tror jeg altså, at det er det, der skal til, hvis man virkelig vil have hold på udgifterne. Der er masser af steder, hvor der kan spares, det ved vi alle sammen: i løbet af 14 dage kunne vi jo finde tusind forskellige steder, man kunne spare ude omkring i amter og kommuner. Men som sagt er det inden for regeringspartierne, man også finder modstand, og derfor synes jeg ærlig talt, at regeringens fire partier, som ellers benytter enhver lejlighed til at sige, at de vil spare, skulle bruge en del tid på at gå ud og forklare deres egne partifæller, at det med at skyde skylden på folketinget og blot fortsætte med at bruge løs er for dårligt. Hr. Svend Erik Hovmand og andre skulle bruge et par aftener om ugen til at gå ud at forklare deres partifæller, at hvis man ikke vil indrette sig efter de ulykkelige forhold, vi nu er kommet ind under, bliver man altså nødt til at skære en smule, også selv om det ikke er noget, man har været vant til, for vi ved jo alle sammen, at uanset om det har været en konservativ, venstre- eller socialdemokratisk borgmester, har man bare brugt løs og så skældt ud på folketinget.

Svend Erik Hovmand (V):

Blot en lille bemærkning til den sidste taller, hr. Dohrmann fra fremskridtspartiet. Ja men når nu vi er enige i intentionerne om, at vi helst skal undgå skattestigninger og de kommunale organisationer og deres ledelse er enige om at rette en sådan opfordring til deres medlemmer, hvorfor skulle vi dog så fare frem med lovgivning og påbud og alt muligt andet? Når vi samtidig har i klar erindring – og det tror jeg også gælder både hr. Askjær Jørgensen og hr. Dohrmann – at alle

[Svend Erik Hovmand]

den slags henstillinger, som er givet fra de kommunale organisationer og indenrigsministeriet igennem de sidste mange år, er blevet fulgt til punkt og prikke. Jeg tror ikke, der er nogen, der har bekymringer med hensyn til skattestigningerne i amter og kommuner, efter at denne henstilling er gået ud. Når 1984 når til ende, vil vi nytårsaften uden tvivl kunne konstatere, at den henstilling også er blevet fulgt til punkt og prikke. Jeg synes, vi er i en situation, hvor vi skal være overordentlig varsomme med at tro, at vi er de eneste politikere, som virkelig ved, hvordan problemerne skal løses, og at vores diktater skal flyde ud fra dette hus i én stor strøm. Vi må altså erkende, at der sidder en lang række politikere i kommunalbestyrelser og amtsråd over hele landet, som også er helt opmærksomme på disse problemer, og jeg er som sagt overbevist om, at de vil følge de henstillinger, som er givet.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Det er blot for omgående at svare på hr. Svend Erik Hovmands spørgsmål, som jo da er relevant. Vi mener altså helt præcist, at det er nødvendigt at markere det kraftigst muligt, og vi mener ikke, at det kan skade, at offentligheden ved, at der er et parti på Christiansborg, der ønsker at få sagt til de kommunale politikere kraftigere, end indenrigsministeren har gjort, at det er tvungende nødvendigt at holde igen. Vi mener heller ikke, at det kan genere regeringen, at der er et parti, der vil have det sagt tydeligere og mere skarpt, end regeringen vil. Hvis regeringen ikke synes, man kan stemme for det, må regeringen dog erkende, at det, vi vil nå, i hvert fald er det samme. Vi mener altså, at det er en fordel for regeringen, at vi bakker det op på den måde, at vi siger det mere kontant, end regeringen gør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 173:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssige afskrivninger. (Gennemførelse af regeringens 4 pct.s ramme på afskrivningsområdet, suspension af pristalsreguleringen i indkomståret 1983).

Af Rahbæk Møller (SF) og Wilhjelms (VS).
(Fremsat 3/3 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Efter det foreliggende forslag skal pristalsreguleringen i afskrivningsloven suspenderes i indkomståret 1983. Der skal i stedet, foreslår man, foretages en regulering af afskrivningsgrundlaget ved årets begyndelse med 4 pct. Forslaget tilsigter endvidere at ophæve den automatiske pristalsregulering af beløbsgrænsen for afskrivningen i anskaffelsesåret af de såkaldte dyre personbiler i afskrivningslovens § 6a og for driftsmidler med blandet benyttelse. Efter forslaget skal der også her ske en regulering på 4 pct., og beløbsgrænsen bliver efter forslaget 92.900 kr. for 1983.

Ifølge de nugældende regler reguleres erhvervsvirksomhedernes afskrivningsgrundlag efter reguleringspristallet pr. 1. april i indkomståret. Denne pristalsregulering skal som hovedregel ske første gang ved udgangen af 1983 og gælder for anskaffelser foretaget i 1982. Noget tilsvarende gælder for de andre goder, der er nævnt i forslaget.

Da folketinget i 1982 ændrede afskrivningsloven således, at afskrivningsgrundlaget blev pristalsreguleret, var formålet at undgå den forringelse af afskrivningerne, der sker på grund af prisstigningerne, på grund af inflationen. Med andre ord, man søgte frem til at nærme sig genanskaffelsesværdien for de goder, der er blevet nedslidt i erhvervslivet. Pristalsreguleringen skulle således for-